

HAYATA TUTUNMAK

GİZEM EKŞİ

SENARYONUN SNOPSİSİ (HİKAYESİ)

2000'li yıllar..

Seray 1999 Gölçük depremini yaşamış bir öğretmendir. Aradan 5-6 yıl geçmesine rağmen depremin travmasını atlatamamıştır. Bunalımdadır.

Seray İstanbul'da bir rehabilitasyon merkezine doğru gitmektedir İlk kez gideceği bu merkezin durumuna bir çözüm olabileceğine inanmak istemektedir. Bu merkezi ona çok yakın bir arkadaşı önermiş, verdiği örneklerle de kendisini ikna etmiştir.

Seray, Berrin Hanım adlı bir psikoloğun görev yaptığı merkeze geldiğinde ,ilerde 5-6 kişilik grubun da olduğunu görür. Berrin Hanım onu anlayış ve içtenlikle karşılar. Ona bir yer gösterir. Biraz dan grup halinde bir konuşma terapisi başlayacaktır.

Terapinin başlayacağı anda kapı çalınır ve Berrin Hanım'a bir paket gelir. Berrin Hanım özür dileyip izin isteyerek paketi açar.Paketten mermerden yapılmış,üstünde Berrin Hanım'ın adı,soyadı olan kitap biçiminde bir adlık çıkar.Seray bunu görünce sararır,hafiften titremeye,ardından ağlamaya başlar.

Herkes şaşkınlık içindedir. Bir süre kimse bir şey söyleyemez. Seray biraz sakinleşir gibi olunca Berrin Hanıma ne olduğunu sorar.Seray,mermerden yazılı adın kendisine Yalova'daki deprem anıtını anımsattığını, kaybettiklerini ve enkaz altında kaldığı ve yaşama savaşı verdiği anları yeniden yaşar gibi olduğunu söyler.

Berrin Hanım kendisini anladığını, zamanla birlikte bunları aşacaklarını söylerken David adlı biri söze karışır ve David kendi hikayesini bir kez daha Seray için anlatmaya başlar.

Sizin en azından pişmanlığınız, vicdan acınız yok, diye başlar David. David, Washington'da St.Helens Dağı'nın eteklerinde bir kasabada yaşamaktadır.Uzmanlar,yetkililer dağın içinde hareketler görüldüğünü,yakında patlayabileceğini ve kasabanın boşaltılmasını gerektiğini söylerler. Ancak David ve kardeşi John buna inanmazlar. Anne ve babalarını da ikna ederek kasabayı terk etmezler.

Bir –iki gün içinde Volkan patlar. David ve ailesi korku ve telaşla kasabadan kaçmaya başlarlar.Yol da şiddetli bir patlama ile her yer sarsılır, kamyonetleri devrilir.Babası ölür.Annesi ve kardeşleri kamyonetin kasasının altında kalır. David çaresizlikle kıvrılırken gerilerden komşuları Rosen Berg’lerin kamyonetleriyle geldiklerini görür ve onlara doğru koşmaya başlarken , kendi kamyonetleri alev alır ve patlar.Annesi ve kardeşleri de ölür.

David uzun süre kendine gelmez. Vicdan azabı,pişmanlık,acılar her gün daha kötü olmasına neden olmaktadır. Bir gün ülkeyi terk eder.3 yıl bir gezgin gibi o ülke senin,bu ülke benim dolaşır.İtalya ‘ da olduğu yıl, bu tur rehberi olan Hasan’la tanışır ve dost olurlar. David ve Hasan’ın karşılaşmaları Pompevs’ta olmuştur.

3 yıl sonra ülkesine dönen David Jeofizik okumaya kara vermiştir. Bu arada Hasan’la bağları hiç kopmamış ve Türkçe’yi öğrenmeye başlamıştır David.

Hasan bir gün David’i Türkiye’ye davet eder. David kabul eder. Hem ilgisini çeken Türk kültürünü yakından tanıyacak,hem dostunu görecektir hem de bir deprem kuşağı olan bu ülkede incelemeler yapabilecektir.

Hasan, David’in geceleri sık sık çığlıklar attığını,kan ter içinde kaldığını fark eder ve onu kuzeni Berrin ‘ le tanıştırır. Berin rehabilitasyon merkezinde psikologdur. David’i tedaviye ikna eder. Bu hem kendisine iyi gelecektir hem de diğer grup üyelerine bir yardım olacaktır.

David hikayesini bitirdiğinde Seray çok etkilenmiştir. Benzer acıları yaşayanın,bu durumu atlatamayanın sadece kendisi olmadığını görmek onu umutlandırmıştır.

O gün bir de 1994 Erzincan depremini yaşamış, emekli bir öğretmen Sakıp Bey duygularını paylaşır. Ertesi gün devam etmek üzere grup dağılır.

Ertesi gün terapi merkezine giderken Seray, David'i düşünür. Cahilliğin, inanamazlığın yaşanan acılarda etkisini fark eder. Hele kendi ülkesinde durum çok daha kötüdür. Cahillik ve bunun getirdiği tedbirsiz davranışlar hatta çıkar için bile yapılan yanlışlar kendi ülkesinde öyle çoktur ki.

Rehabilitasyon merkezine geldiğinde Berrin Hanım yine aynı sevecenlikle kendisini karşılar . Paylaşımaya hazır olup olmadığını sorar Berrin Hanım Seray'a. David de kendisini umutlandıracak sözler söyler. Seray "Evet, hazırım "der.

O gün Berrin Hanım grup terapisinde bir başka çalışma yaptırır. Yaşadıkları travmatik olayda en çok kime, neye kızdıklarını sorar. Emekli öğretmen Sakıp Bey, "Erzincan'ın daha öncede çok büyük bir deprem yaşadığını buna rağmen, çıkar için depreme uygun olmayan yapıların yapıldığını dolayısıyla Mütahitlere ve onları denetlemeyen, buna izin veren yetkililere kızdığını söyler. David ve Seray kendilerine kızdıklarını belirtir. Seray, eşinin depremde öldüğünü oysa kendisinin yaşadığını belirtir.

Depremden sonra İstanbul'da teyzesi ile yaşayan Seray o geceyi kabuslarla geçirir. Bu rehabilitasyon merkezinin endişesine yardımcı olabileceğini konusunda umutsuzluğa kapılır.

Ertesi gün Seray Berrin Hanım'a herkesten önce gitmiştir. Berrin Hanım ona bir kahve yapar ve ne kadar güzel gün olduğuna dikkatini çekmeye çalışır Seray'ın. Seray henüz güzelliklerini hissedecek durumda değildir. Grup toplanır ve seans başlar.

Berrin hanım, Seray'dan yaşadıklarını onlarla paylaşmasını ister. Seray zorlansa da anlatır. Eşiyle çok mutlu olduklarını, o gece de çok güzel geçen saatlerden sonra gecenin bir vaktinde sarsıntıyla uyandıklarını, binanın çöktüğünü ve enkaz altında kaldıklarını anlatır. Eşi İlker'in üstüne düşen

betonlarda sıkışıp kaldığını, daha sonra öldüğünü, kendisinin kurtarıldığını, onunla ölmediği için, kurtulmak için mücadele ettiği için kendine öfkelenildiğini itiraf eder.

Seray'ın bu açıklamalarından sonra Berrin Hanım bunun her canlıda doğal bir davranış olan yaşama içgüdüsüne uydu diye kendini suçlamamasını söyler ve tüm gruba bu yaşadıklarını aşıp cahilleri deprem konularında çalışmalar yapabileceklerini yanlışların karşısında durabileceklerini söyler. Bu bakış gruba çok iyi gelir ve iyileşmeleri yolunda büyük bir adım atılır.

SENARYO

Seray dalgın adımlarla yürümektedir.İ stanbul'un o kalabalığı bile görmemektedir.Bahçeli , büyük bir binanın önüne gelir, kapıya doğru ilerler.

Büyükçe ve oldukça sade döşenmiş salon

Salonu ortalayacak şekilde yarım ay biçiminde sandalyeler.

Camın kenarında bir kadın saatine bakarken bir zil sesi duyulur. (Zil çalar)

İki kişi içeri girer

Kısa bir süre sonra bir zil sesi daha duyulur. (Zil çalar)

Bir kişi daha gelir. Derken... 5 kişilik bir grup oluşur.

Son gelen kişi Seray'dır.

Berrin hanım: Arkadaşlar bugün aramıza yeni biri katıldı. Seray Hanım

Grup üyeleri dostane bir biçimde hep birlikte “Hoş geldin” derler.

Berrin hanım: Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz ?

Kapı zili tekrar çalar. Bir kargo gelmiştir. Psikoloğa masanın üzerinde süs olarak kullanabileceği mermerden plankele benzeyen bir şey çıkar.

Berrin hanım: Kusura bakmayın arkadaşlar açtım ama bunu sabırsızlıkla bekliyordum, dayanamadım.

Nasıl güzel değil mi ?

Seray bakar ve ağlamaya başlar. Bir süre sessizlik suskunluk olur, kimse müdahale etmez.

Berrin hanım: Konuşmak ister misin Seray ?

Seray gözyaşları içinde başını sallar.

Berrin hanım: Hazır olduğunda seni dinliyoruz Seray'cığım.

Seray'ın gözü masa üstündeki gelen hediyelerdedir. Titrek bir sesle fısıldar.

Seray: Öyle çoktular ki...

Berrin hanım: Çok olan ne idi ?

Seray: Taş bloklara kazılmış isimler. Aynı soyadından 10-12 , 6-7 bir sürü isim.

Seray: Özür dilerim, size gelen mermer hediye bana Yalova'daki deprem anımı anımsattı.

Berrin hanım: Anlıyorum , inan bana unutamayacaksın ama üzüntünü kontrol etmeyi başaracaksın. Sadece kendine biraz zaman ver.

Berrin hanım gruba doğru döner.

Berrin hanım: Öyle değil mi arkadaşlar? Gruptan onaylayan baş sallama hareketleri gelir.

Kapıya yakın sandalyelerin birinde oturan sarışın bir adam söze girer.

Seray'a dönerek: David: Yaşamın devam ettiğini , pişmanlıklara , acılara sürekli katlanamayacağımızı senin de göre göreceğinin düşünüyorum. Kolay olmuyor ama oluyor.

(Kısa bir suskunluktan sonra devam eder.)

Hatta sizin hiç olmazsa pişmanlığınız yok, inanın bu hepsinden kötü.. Ben bir de kendimi affetmek için aslında halen uğraşıyorum.

Seray soran gözlerle David'e bakar.

David gözlerdeki soruyu anlamıştır.

David: Siz aramıza yeni geldiniz, ben David.

(Seray şaşırır. David devam eder.)

David: Ben Washington'da St.Helens dağının eteklerinde kurulu bir kasabada yaşıyordum.

Kısa bir suskunluktan sonra devam eder.

David: Bir gün dağın patlayacağı ile ilgili uyarılar yapılmaya başladı. Ben inanmadım. Yetkililer ısrarla kasabayı terk edin diyorlardı. Ama ben dağa bakıp bakıp böylesine masum görünen bir dağın patlayacağına inanmıyordum. Yüzyıllardır böyle bir şey görülmemişti.

Cidileşen bir ses tonuyla devam eder.

David: Burada insanları kasabadan çıkarmak için başka nedenler vardır diye düşünüyordum.

David: Ailemizde bir ben bir de benden iki yaş küçük kardeşim John aynı düşüncedeydi annem, babam ve diğer 3 kardeşim korkmuşlardı ve kasabayı terk etmek istiyorlardı. John ile ben onları yatıştırdık hiçbir yere gitmeyeceğimizi söyledik.

(David duraklar , yutkunur.)

David: Hatta kasabayı terk eden ailelerin durumları bize komik bile görünmüştü. Gidenlere bakarken John’a bunlar “korkak tavuk” deyip güldüğümü hatırlıyorum.Çünkü bizim dağ ara ara yerine yerleşmek ister gibi sallanıyordu. Tüm kasaba halkı da bu duruma alışkındı aslında ... Oysa ...

David suskunlaşır, bekler , yutkunur, sonra devam eder.

David: Herşey o kadar hızlı oldu ki... O gece garip bir şekilde erken yatmıştık. Sabah minik bir patlama ile uyandık.Annem babam telaşlandı, gitmek istedi. John ile ben her zamankilerden, büyötmeye gerek yok dedik. Sandığımızdan çok daha büyük patlamalar bizi bekliyormuş oysa...

(David susar, iç çeker)

David: Bir süre sonra patlamalar sıklaşıp, şiddetlenince babamın itiraz istemiyorum bir şey de almayın , gidiyoruz deyişine bu kez biz de karşı koymadık.

David’in nefes alış-verişi hızlanır.

David: Kamyonete doluştuk. Babam direksiyonda , ben yanında diğeri ise arkadaydı....

David susar, yutkunur, yutkunur. Grubun diğeri üyeleri öyküyü bilmelerine karşın David’in üzüntüsüne ortak olurcasına buruklaştılar.

David: Ben babamın yanıdaydım gerektiğinde direksiyona geçebilirdim. Bir cehennemi andıran bu kasabadan, canavara dönen bu dağdan uzaklaşabilmek için uzun bir mesafeyi çok riskli olan dağın eteklerindeki yoldan aşmak zorundaydık.

(David susar, dalgınlaşır, buruklaşır, kesik kesik konuşur.)

David: Babam büyük bir hızla sürüyordu kamyoneti... Yolu yarılamıştık ki... çok büyük bir patlama ve sarsıntı oldu... Kamyonetimiz devrildi.

David , üzgün, gözleri dolu devam eder. Sesi buruktur.)

David: Annem, babam ve kardeşlerim kasanın altında kalmıştı. Babam da yanımda hareketsiz yatıyordu.Başımdan kan sızıyordu.Zorlukla kamyonetten çıktım çaresizlik içinde kıvranırken arkadan komşularımız olan Roisenberg'lerin kamyonetleri ile geldiğini gördüm onlara doğru koşmaya başladım.

David susar , bir süre derin derin nefes alır. Kendini konuşmaya zorlayarak ağlamaklı sesle devam eder.

David: Henüz uzaklaşmıştım ki bir patlama oldu arkama baktığımda her şey bitmişti... Bitmişti...

David'in sesi hüzünlüdür. Bir süre susar ve devam eder.

David: Kamyonetimiz alev alev yanıyordu. Bu arada Roisenberg' ler beni zorla kendi kamyonetlerine sürüklüyordu. Her şey bitmişti. Eğer uyarıları baştan dinleseydik bunların hiçbiri olmayacaktı.

David suskunlaşır, üzüntülü, pişmanlıklar içindedir.Yüzünde sonsuz bir keder vardır.Derin derin bir iki nefes alır ve tekrar konuşmaya başlar.

David: Günlerce kendime geledim Seray hanım çektiğim acı ve pişmanlık beni bitiriyordu. Birgün ani bir kararla ülkeyi terk ettim ve ülke ülke gezmeye başladım.Gezip gördükçe rahatladığımı hisseder gibi oluyordum. Ama suçluluk duygum ikinci bir ten gibi üstüme yapışmış beni bırakmıyordu.

David'in sesi gürleşir . Biraz biraz güven vardır.

David: 3 yıl sonra Amerika'ya döndüm Jeofizik okumaya karar verdim. Bu şekilde pişmanlığımı aşabileceğimi , acılarımı dindirebileceğimi umuyordum.

Seray: Ama şimdi burdasınız ve dilimizi güzel konuşuyorsunuz.

David'in yüzünde gülümseme olur. Başını hafifçe sallar.

David : Evet. Gezilerim sırasında İtalya'da Hasan'la tanıştım Hatta Pompeus'da karşılaşmıştık ilk kez onunla ...

Seray: Pompeus mu ?

David: Bilinç altım beni buraya sürüklemişti sanki. Hasan'da bir grub turisti Gezdiren bir rehberdi . İngilizce anlatıyordu Pompeus'un öyküsünü ... ilgi ile dinlemeye başladım . Sonrada " gruptan değilim ama Çok teşekkür ederim " dedim. Bu karşılaşma çok güzel bir dostluğu başlangıcı oldu. Jeofizik okuduğum yıllarda Hasan'la bağımız hiç kopmadı. Hatta sizin dilinizde öğrenmeye karar verdim.

(David müzipçe gülümseyerek devam eder.)

Bu yıl hasan beni Türkiye'ye davet etti. Çok cazip geldi. Hem dostum Hasan'ı göreceğim , hem ilgimi çeken kültürünüzü daha yakından tanıyacak hem de deprem kuşağı olan ülkenizde araştırmalar yapabilecek belki de volkanik özelliği olan Ağrı dağınızı bile inceleyecektim.

Seray: Neden burdasınız ben hala anlayamadım.

David: Hasan uykularımda , bağırdığımı , kan ter içinde kaldığımı görmüş.

Öykümü biliyordu zaten.

Bir gün kuzeni Berrin hanımla tanıştırdı beni. Yaşadıklarımı anlattım orada.

Berrin hanım davet etti beni rehabilitasyon merkezine.

Bunun hem bana iyi geleceğini hem de benzer acılar yaşamış insanların iyileşmesinde çok büyük bir yardım olabileceğini söyledi.

(Sonra durgun bir ses tonuyla)

Buradayım işte...

Ogün 1992 Erzincan depremini yaşayan , deprem fobisini üstünden bir türlü atamayan emekli bir öğretmen duygularını grupla paylaşır.

Berrin hanım: Arkadaşlar bugün bu kadar yeterli , yarın aynı saatte bekliyorum .

Ertesi gün...

Seray ertesi gün rehabilitasyon merkezine giderken düşünüyordu. O da çok büyük acılar çekmişti. Benzer acıları yaşayanın tek kendi olmadığını , kendisi gibi bir çok insanın olduğunu

kavradı. Bunu görmek Seraya sanki bir güç vermişti. Diğer yandan cahilliğin, doğal afetlere karşı duyarsızlığın yıkımları, acıları artırdığını da fark etti.

David daha önceden jeofizik okusaydı ya da uyarıcı uzmanlara inansaydı bu acıları hiç yaşamayacaktı ” diye düşündü.

Kendi kendine söylenir.

Seray: Hele bizim ülkemizde bu durum daha da içler acısı.

Doğal afetleri Allah’ ın bir gazabı olarak düşünenlerden tutun da, bize bir şey olmaz mantığı ile sağlıksız bina yapanlara , deprem kuşağında olmamıza rağmen en ufak tedbirleri bile almayanlara ,iki kuruş daha fazla kazanmak için deprem yönetmenliğine uymayan müteahhitlere kadar ne ararsan var. Diye düşünür Seray yürüken ...

Seray depremden sonra İstanbul’da teyzesiyle yaşıyordu. Eve gittiğinde Kendini çok itkin hissediyordu.O gece teyzesinin tüm ısrarlarına rağmen yemek yemedi. Erken uyucağını söyleyerek odasına çekildi.

Odası oldukça ferah döşenmiş tüm mobilyalar dolaplar, kitaplık ... vs duvara sabitlenmişti. Bunlar Seray teyzesinin yanına geldikten sonra yapılmıştı.Yatağının yanında ufak bir çanta vardı.Bu çantada su,bisküvi,fener,düdük,mum,kibrit,basit sağlık malzemeleri vardı.Seray bu çantaya her bakışında o gecede yanımızda böyle bir çanta olsaydı diye düşünüyor ve kahroluyordu.

O gece sık sık yaşadığı kabusları yine yaşadı Seray. Sabaha kadar karanlıklar içinde sesimizi duyan yok mu? İmdat diye bağırdı.

Güzel bir İstanbul günüydü. Seray bir gün öncesine göre bugün kendini umutsuz görüyordu. Berrin hanım gerçekten acılarına bir çare olabilecek miydi? Çok uzak geliyordu bunlar Seray’a...

Rehabilitasyon merkezine ulaştığında biraz erken geldiğini fark etti, yine de kapının ziline uzandı eli. Berrin hanım her zamanki gibiydi. Anlayışlı ve sevgi dolu bakışlarla karşılar Seray’ı

Gruptakilerin kendisini eski bir arkadaşlarıymış gibi sıcak karşılamalarına hem şaşırır hem de sevinir.

Berrin hanım: Hoş geldin ! Seray’cım dedikten sonra dedikten sonra masasına doğru ilerler ve kendisine dün gelen , üzerinde adının yazıldığı mermer adlığı alır ve anlayış dolu bir sesle konuşur.

Berrin hanım : Seray’ cığım acılarla yüzleşmeye hazır mısın ?

Seray afallayarak, şaşkın bir ifade ile kekeleyerek konuşur.

Seray: Zaten hep acıyla baş başayım...

Berrin hanım: Biliyorum Seray ancak bizim yapacağımız o acıyı içimizden çıkarıp karşımıza koymak ve her geçen gün acı ile aramızdaki mesafeyi arttırmak olacak.

(Destek ister gibi David' e bakarak sorar)

Berrin hanım: Öyle değil mi David ?

David: Çok haklısınız. İçimizdeki acı ile karşımızdaki acının etkisi ayrı değil. Acıyı karşımıza almayı başardığımız an onu görmeye devam ederken başka şeyleri de görebiliyoruz.

Ama... İçimizdeki acı sadece içimizi acıtıyor ve her geçen gün bizi daha derinlere çekebiliyor.

Seray hiç böyle düşünmemişti . Gerçekten ne kadar doğruydı... Umutlandı... Gülümsemeye çalışarak konuştu.

Seray Hadi o zaman içimizdeki acıyı dışarı çekelim...

Berrin hanım o günde Seray'dan yaşadıklarını anlatmasını istemedi. Onun yerine grupta başka bir çalışma yaptı. Gruba bir soru yöneltti Berrin hanım.

Berrin Hanım: Bu yaşadıklarınızla ilgili olarak en çok kime ya da ne kızıyorsunuz?

Emekli öğretmen Sakıp Bey kendi kendine söylenircesine konuşur.

Sakıp Bey: Adına sistem denilen onlara göz yuman yetkililere....

Grubtakiler” çok haklısınız ” dercesine onaylar. Sakıp bey sıkıntılı bir halde anlatmaya başlar.

Sakıp Bey: Erzincan 1937 yılı çok büyük bir deprem yaşandı. Şiirler, ağıtlar yazıldı bu depremin ardından. Yer aynı yer , toprak aynı toprak...Belli işte deprem yönünden riskli burası. Ne diye binalar buna uygun yapılmaz?

Japonya 6-7 'lik depremlerde gayet soğukkanlı sarsıntının geçmesini beklerken bizlerin niye 4-5'lik depremlerde yüreğimiz ağzımıza gelir...Buna çok öfkeleniyorum.Kolay mı yeniden bir hayata başlamak...

David: Evet hiç kolay değil. Benim öfkem sadece kendime başka suçlayacak kimse yok.

Seray sessizce dinliyordu. Berrin hanım Seray'ın açılması, konuşmasını istiyordu. Seray'a dönerek konuşmaya başlar.

Berrin hanım: Saray'cığım sen en çok neye, kime kızgınsın?

Seray'ın gözleri dolar. Ağlamaklı bir sesle kekeleyerek konuşur.

Seray: Bilmiyorum. Belki de kendime öfkeliyim en çok birde bana acıyan insanlara belki de...

Grubun diğer üyelerini beklerken Seray'a bir kahve yapar ve konuşmaya başlar.

Berrin hanım: Ne kadar güzel bir gün değil mi?

Seray: Öyle sanırım, evet güzel...

Kahvelerini bitirmişlerdi. Bu arada diğer grup arkadaşları da gelmiştir. Herkes yarımdaya biçiminde dizilmiş sandalyelerde yerlerini almışlardı.

Berrin hanım: Seray bugün seninle başlayalım. Bize o geceyi ve sonrasını anlatır mısın?

Seray: Çok güzel bir geceydi. O gece yemekten sonra hayallerimizi birbirimize anlatırken çocuklar gibi eğlenmiştik. Ben İlker'le her zaman çok eğlenirdim. Çok mutluyduk. Yattığımızda hayli geç olmuştu. Birden çok şiddetli bir sarsıntı ile uyandık. Birbirimize sarıldık. Odamın duvarları birbirine değecek gibi sallanıyordu. Saniyeler içinde kocaman elbise dolabı devrildi. Kendimizi yatağın öbür yanında yerde bulduk. Ama ne olduğunu bile anlamadan düşmeye başladık. Ben "İlker , İlker" diye , İlker'de "Seray, Seray" diye bağırıyorduk. Her yer toz duman ve karanlıktı. Nefes almakta zorlanıyorduk.

Seray birden sustu. Sanki gerçekten nefes alamıyor gibiydi. Zorlukla devam etti.

Seray: İlker'in bir bacağı sıkışmıştı, kıpırdıyamıyordu. Yine de bana moral vermeye çalışıyordu. Bana "Korkma , bizi bulacaklar, kurtulacağız" diyordu.

Durmadan bağırarak, imdat dedik. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Ama bana yüzyıl geçmiş gibi geliyordu. Arada ağlıyordum. Bizi bulamayacaklar , öleceğiz burada diyordum sürekli bir süre sonra , belki de saatler sonra İlker'in sesini duyamaz olmuşum.

Ne kadar sesimi duymadığımı da çıkaramadım. Her şey birbirine karışmıştı. Seslendim, seslendim ... Ses yok ... yine ağlamaya başladım, sonra kendimi kaybetmişim.

Kendime geldiğimde yukarıdan sesler işitiyorum gibi geldi. Susmak istedim önce...

Seray sustu , kesik kesik nefes alıyordu.

Seray: Ama yapamadım. Susamadım. Bağırmaya başladım. Sesler gittikçe artıyordu beni buldular sonunda , beni buldular. Gün ışığını yeniden gördüğümde bayılmışım. Günlerce yarı baygın yattım.

Seray durdu, buruklaştı ve gözleri doldu.

Seray: Ama İlker eşim ölmüştü o artık yoktu...Yok ... yok yaşadığım için utanıyorum , eşimi yalnız bıraktığım için utanıyorum.

Berrin hanım: Utanmanı gerektiren bir şey yok . Önce bunu kabullenin . Yaşama iç güdüsü her canlıda vardır. Ve sen de bunu yaptın. Hayatta kalmaya çalıştın. Eşin için yapabilecek bir şeyin olsa eminim mutlaka yapardın.

Seray atılırcasına konuşmaya devam eder.

Seray: Yapardım, canım pahasına yapardım.

David: Asıl utanç , pişmanlık bende Seray hanım ama bakın ben bile birçok şeyi geride bıraktım.

Berrin hanım: Bak Seray'cığım. İki üç gündür yaşadıklarımıza , paylaştıklarımıza bir daha bak. Bir tek sen değilsin aynı durumda olan. Sizler buradaki arkadaşlar belli bir eğitim seviyesinde bilinçli insanlarsınız. Çok duyarlı olduğunuz için buradasınız. Bu duyarlılık sizleri zayıf , savunmasız bıraktı. Ama şuna inanmalısınız ki bir an önce toparlanmalı asıl utanması gereken kişileri utandırmaya çalışmalısınız cahil insanları aydınlatmak için uğraşılmalısınız. Grupta bir rahatlama oldu. Hepsinin yüzüne bir inanç oturdu. Berrin hanım gülümseyerek ama özgüvenle konuşmasına devam eder.

Seray: Acıyı içinizden çıkarıp karşımıza alacağız derken ne demek istediğinizi sanırım anlamaya başladım.Deprem konusunu konuşamıyordum bile.. Ama

şimdi yaşamış bir kişi olarak anlatırken , onları bilinçlendirirken acıma karşıdan bakmış olacağım.

Berrin hanım: Aynen böyle . Hemen bir mucize beklemiyorum. Ama kısa sürede çok yol alacağımıza inanıyorum. Grup o gün ilk defa yüzleri gülerek çıktı. Rehabilitasyon merkezinden. Seray da gülümsüyordu. Aslında güzel bir hava vardı. Güneř gülümsüyordu.